

A Fővárosi Ítéletábra a Dr. Kiss Szabolcs Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Kiss Szabolcs ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Heim Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Heim László ügyvéd) által képviselt dr. I.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) I. rendű és dr. II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen személyiségi jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. december 13. napján kelt 40.P...../2017/33. számú ítélete ellen az alperesek 36. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, az alperesek terhére megállapított nem vagyoni kártérítés összegét 200.000 (Kétszázezer) forintra leszállítja a kamatfizetési kötelezettség változatlanul hagyása mellett, a vagyoni kártérítés megfizetése iránti keresetet elutasítja. Az emberi méltósághoz fűződő személyiségi joggal kapcsolatos megállapító döntést helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek, mint egyetemleges jogsultaknak 100.000 (Százzezer) forint összegű másodfokú perköltséget.

A kereseti és fellebbezési illetékről akként rendelkezik, hogy 38.000 (Harmincnyolcezer) forint állam javára történő megfizetésére az alperesek kötelesek egyetemlegesen, a további 1.025.500 (Egymillió-huszonötezer-ötszáz) forintot az állam visel.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperesek megsértették a felperes testi épséghez és egészséghez, valamint emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait azzal, hogy 2004. 07. 06. napján a felperest a **M.C.W. Kft.** Budapest XI. kerület, út 26. szám alatti üzletébe zárva tettelegesen bántalmazták, saját szándékával ellentétes magatartásra kényszerítették. Kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül egyetemlegesen 1.000.000 forintot, továbbá 3.645.000 forintot és ezen összegek után 2004. 07. 07. napjától 2013. július 31. napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatot, 2013. 08. 01. napjától a kifizetés napjáig pedig a késedelemmel érintett naptári félét első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatot. Ezt meghaladóan a bíróság a keresetet elutasította. Végül úgy rendelkezett, hogy a feljegyzett 556.380 forint illetékből 278.190 forint egyetemleges megfizetésére az alperesek kötelesek a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására a Magyar Állam javára, a felperes oldalán felmerülő 278.190 forint illeték pedig a Magyar Államot terheli.

A tényállás szerint a felperes az alperesek cégénél, a **M.C.W. Kft.**-nél dolgozott

üzletvezetőként a Budapest, XI. kerület, út 26. szám alatti boltban. Az alperesek hiányra gyanakodtak, ezért 2004. 07. 06. napján megjelentek az üzletben, az ott lévő két alkalmazottat elküldték és felperest zárt ajtók mögött vállatóra fogták. Ennek során verőemberekkel, veréssel fenyegették, majd a II. rendű alperes arcul ütötte a felperest, aki az arcával az asztalra esett. Ekkor az alperesek a földre teperték a felperest és a padlóba verték a fejét, ezután egy székre ültették, kezét-lábát ragasztószalaggal összekötötték, test szerte ütlegelték, kalapáccsal a bal lába ujját verték, és családja bántalmazását is kilátásba helyezték, hogyha nem törleszt önként az általuk 54 millió forintban megjelölt áruhiányból. Miután a felperessel aláírtak egy tartozás elismerő nyilatkozatot közjegyzőhöz kísérték, ahol hitelesítették az okiraton szereplő aláírását. Ezután az alperesek a CIB és OTP bankok automatáin keresztül a felperessel felvetettek 208.000 forintot, amit át is adott nekik, majd elvitték a felperest a lakásába, ahol a WC-be zárták, s elszállítottak 27 tétel műszaki cikket, berendezési tárgyat, ruhaneműt. Ezt követően az I. rendű alperes a felperest a XIII. kerületi rendőrkapitányságra kísérte, ahol beismerő vallomást tett a sikkasztásról, utána késő este a rendőrség a felperes lakásán házkutatást tartott. A felperes alperesi felszólításra egy meghatalmazást is írt, ebben 4 millió forint átvételére jogosította az I. rendű alperest **Sz. J.-nétől**, aki ingatlanügynökként kezelte a lakásvásárlást célzó megtakarítását. **Sz. J.-né** azonban csak a felperes édesanyjának adta át a pénzt, aki azt végül odaadta az alpereseknek, látva a fia tartozás elismerő nyilatkozatát.

A felperes több 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedett el a bántalmazás következményeképpen. A feljelentése alapján lefolytatott büntetőeljárásban 2008. december 17. napján jogerősen megállapítást nyert, hogy az alperesek elkövették az önbíráskodás büntettét és a testi sértés büntettének a kísérletét. A felperes polgári jogi igényét a büntető bíróság egyéb törvényes útra utasította.

Az alperesek is kezdeményeztek büntető eljárást a felperes ellen. A PKKB másodfokon jogerőre emelkedett 22.B...../2010/24. számú ítéletével bűnösnek mondta ki a felperest folytatatosan elkövetett sikkasztás büntettében, megállapítva, hogy megközelítőleg 563.000 forint értékben tulajdonított el az üzletből számítástechnikai termékeket oly módon, hogy azokat az egységes számlázási- és leltárszoftver nem ismerte fel hiányként. A határozat indokolása szerint 2001-2004 között ennél jelentősen több alkatrész került ki az üzletből, több millió forint értékben, azonban ezekre nem volt megállapítható, hogy a felperes tulajdonította el őket.

A felperes módosított keresete annak megállapítására irányult, hogy az alperesek megsértették a testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát, és ezzel neki 11.010.344 forint vagyoni, továbbá személyenként 1 millió forint nem vagyoni kárt okoztak, aminek 2004. július 7. napjától számított törvényes mértékű kamatokkal terhelt megfizetésére is igényt tartott, azzal, hogy a vagyoni kár tekintetében az alperesek egyetemleges kötelezését kérte. Előadta, hogy a vagyoni kárból 4.208.000 forint készpénz formájában került ki a birtokából, 900.000 forint bérleti díj azért merült fel, mert megtakarításának elvétele megakadályozta az önálló lakáshoz jutását, emellett hitelfelvételre is kényszerült megélhetése fedezése érdekében, így ezek is az üggyel összefüggésben keletkezett kárai. A nem vagyoni kártérítés iránti követelését az általa elszenvedett fizikai és lelki sérelmekre alapította. Keresete jogcímeiként a régi Ptk. 76. §-ára, 84. § (1) bekezdés a) pontjára, 339. § (1) bekezdésére, 355. § (1) és (3) bekezdéseire, 301. § (1) bekezdésére hivatkozott.

Az alperesek a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérték. Tagadták a felperessel szembeni magatartásuk büntetőjogi relevanciáját. Kiemelték, hogy a felperes a jogerősen megállapított összeg sokszorosával károsította meg cégüket, ekként a 4.208.000 forint csak a velük szemben fennálló jogellenes tartozást csökkentette. A lakásból elvitt tárgyak esetében vitatták a felperes tulajdonosi minőségét, a bérleti díj felmerülését és cselekményükkel fennálló okozati összefüggését bizonyítatlannak tartották. A hitelfelvétel indokoltságát sem találták megalapozottnak. Az eset körülményeire figyelemmel a felperes nem vagyoni kártérítési követelését a lehető legalacsonyabb összegben kérték elfogadni. A cégükkel kötött engedményezési szerződés alapján beszámítási kifogást terjesztettek elő a társaságukat ért 563.000 forint vagyoni hátrányra.

Az elsőfokú bíróság a keresetet részben alaposnak, a beszámítási kifogás alaptalannak találta.

A perben bizonyított volt, hogy a felperes 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett. Az alperesek vitatták ugyan a sérülések eredetét, de a tanúvallomások valószínűsítették, hogy a felperesnek az általuk elkövetett bántalmazás miatt alakultak ki a sérülései. A beszerzett orvosszakértői vélemény nem támasztotta alá, hogy a felperes IBS betegsége az esettel összefüggésben újult ki, azonban azt a törvényszék pusztá mérlegeléssel is megállapította, hogy a testi kényszer megfélemlítésre is alkalmas módon történt alkalmazása lelki értelemben terhet jelent az azt elszenvető számára. Így a Ptk. 76. §-a alapján megállapította a felperes egészséghez és testi épséghez fűződő személyiségi jogának alperesek általi megsértését.

Az elsőfokú bíróság a kereseti petitumon túlmenően további személyiségi jog megsértését, nevezetesen a felperes emberi méltósághoz fűződő jogának alperesek általi megsértését is megállapíthatónak találta azon magatartásuk alapján, hogy a felperest az üzletbe bezárták, vallatták, bántalmazták, korlátozták mozgásában, s ekként félelmet keltve benne valódi akaratával ellentétes magatartás kifejtésére ösztönözték. Rámutatott, hogy mivel az alperesek nem hatósági személyek, magatartásuk önkényesnek tekinthető és nem jogellenes a felperes részéről az ezzel való szembe helyezkedés. Az, hogy a felperes akarata ellenére hatalmas összegű tartozást vállalt el, s hogy ennek alapja kizárólag az alperesek fenyegető magatartása volt bebizonyosodott a büntetőeljárásban. A felperest a tartozáselismerésben szereplő összeg töredéke, 563.000 forint tekintetében találta a bíróság bűnösnek, viszont az nem nyert bizonyítást, hogy jóval nagyobb összeggel is adósa a sikkasztás folytán a kft.-ének. Az is bizonyított volt, hogy a felperes a 4 millió forint átadására csak a kényszerítő helyzet okán volt hajlandó, s bankkártyáiról is ugyanezért vette le a rajta lévő teljes összeget. A felperes tehát nem önszántából, hanem az alperesi nyomás alapján vesztette el az önrendelkezési képességét, s viselkedett az alperesek akarata szerint. Ez a helyzet pedig megvalósította az emberi méltóság sérelmét.

A törvényszék a jogsértéssel okozati összefüggésben állónak találta a nem vagyoni kártérítési igényt. Indokolása szerint a felperest ért fizikai sérülések, így a zúzódások, hámsérülések jellegüknél fogva enyhébbek voltak, azonban ezek elszenvedése is fájdalommal kellett, hogy járjon. Azt nem látta külön bizonyításra szorúlnak, hogy a felperest ért bántalmazás lelki egészségét hátrányosan befolyásolta. Mindezek alapján a lelki megrázkódtatás és a fizikai bántalmazás miatt keletkezett sérülések súlyát olyan mérvűnek értékelte, mely a felperes oldalán felmerült mintegy 1.000.000 forintnak feleltethető meg.

A vagyoni kártérítési igény körében a felperes terhére jogerősen megállapított 563.000 forintot kitevő sikkasztási értékre az alperesi beszámítási kifogást utalva a Ptk. 297. §-ára elutasította, ugyanakkor a követelésnek erre a részére a Ptk. 4. § (4) bekezdését alkalmazandónak találta. A felperes sikkasztott az alperesek tulajdonában állt cég terhére. A jogerős ítélet feltárta, hogy a felperes 2001. óta volt üzletvezető a boltban, és az árukészletben hiány ettől kezdődően volt kimutatható, de csupán a 2004. január elseje után keletkezett hiány esetében volt bizonyos a felperesi elkövetés. A felperes arra hivatkozással érvényesítette kártérítési igényét, hogy nem 54.000.000 forint, hanem csupán az ítéletben megállapított összeg erejéig sikkasztott és az alperesek által tőle elvett teljes összeget követelte vissza. Minthogy a sikkasztással érintett érték esetében a felperesi igény felróható magatartás alapján áll, mely kizárja az alperesek vagyoni jellegű kártérítési felelősségét a nekik bizonyíthatóan járó összeg erejéig, ezért a bíróság 563.000 forint tekintetében a felperes követelését elutasította, de a tőle megszerzett további 3.645.000 forint készpénz vonatkozásában a keresetet alaposnak találta.

Az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan nem látta megalapozottnak a felperes vagyoni kártérítésre irányuló igényét. Az alperesek által elvitt ingóságok tekintetében a felperes tulajdonosi minőségének bizonyíthatatlansága miatt került elutasításra a kereset, a lakásbérleti díjak kapcsán nem volt bizonyított, hogy azok az alperesek magatartása miatt merültek fel, és erre az álláspontra helyezkedett a felperes által felvett, megélhetését célzó hitelek esetében is.

A döntés ellen az alperesek fellebbeztek, elsődlegesen az ítélet részbeni megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését kérték. A másodfokú tárgyaláson úgy nyilatkoztak, hogy az ítéletet a testi épséghez és az egészséghez fűződő személyiségi jog megsértésének megállapítására vonatkozó részében nem támadják.

Bírósági eseti döntésekre utalva jogsértőnek tartották az ítéletnek az emberi méltóság megsértését megállapító rendelkezését, ugyanis erre vonatkozóan a felperes nem élt igénnyel, ekként a törvényszék túlterjeszkedett a kereseti kérelmen.

Kúriai ítéletekre hivatkozva megalapozatlannak találták a nem vagyoni kártérítés fizetésére való kötelezést is. Kiemelték, hogy a nem vagyoni kártérítésnél mindenképpen ki kell mutatni a személy életminőségében beállt hátrányos következményeket, erre vonatkozóan azonban a felperes nem szolgáltat értékelhető bizonyítékokkal. Ezért álláspontjuk szerint a bíróság súlyos eljárási hiba útján, automatikusan döntött a nem vagyoni kártérítésről, és a határozatból az sem nem tűnik ki, hogy milyen körülményeket vett figyelembe, illetve milyen tényeket mérlegelt annak kimondásakor, hogy a felperes lelki élete hátrányosan megváltozott. A zúródások és horzsolások 1 millió forint ellenértékű lelki megrázkódtatásnak való megfeleltetését a jogszabályi kereteket túllépőnek értékelték.

A vagyoni kártérítés kapcsán hangsúlyosan hivatkoztak arra, hogy a 2004. július 6-án kelt átvételi elismervény szerint az I. rendű alperes, mint a M. Kft. képviselője vett át **V. L.-nétől** 4 millió forintot a felperes tartozásának részteljesítéseként. Ennek következtében az átadott pénz a cég tulajdonába került, így legfeljebb a perben nem álló társaságnak állhatna fenn tartozása, vagyis tőle követelhetne visszafizetést, illetve vele szemben érvényesíthetne igényt a felperes. Tartozás hiányában a törvényszék megalapozatlanul kötelezte az alpereseket kártérítés fizetésére, de eljárása sértette a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontját is, mert kizárólag a testi épség és egészség megsértésével okozati

összefüggésben felmerült károk megtérítéséről rendelkezhetett volna, illet azonban a felperes nem tárt fel. Érveik szerint a sikkasztás ellenértékét a felperes kártérítés címén volt köteles visszafizetni a kft.-ének, és ez egyfajta elszámolási jogviszonyt eredményezett. A büntető ítéletre tekintettel a cégnek kifizetett összeg az 563.000 forint feletti részében utólag többletteljesítésnek tekinthető, ezáltal a jogalap nélküli gazdagodás szabályai léphettek volna életbe, tehát az elsőfokú bíróság tévedett abban is, hogy a bűncselekménnyel nem érintett összeg kártérítésként és az alperesektől jár vissza a felperesnek. Végül a követelés elévülésére is hivatkoztak az alperesek.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet fellebbezett rendelkezéseinek a helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem támadta a döntésnek a testi épséghez és az egészséghez fűződő személyiségi jog megsértését megállapító, valamint a meghaladó keresetet elutasító, illetve a beszámítási kérelmet elutasító rendelkezéseit, ezért a másodfokú bíróság e körben nem vizsgálódott, és ebben a részében az ítélet a Pp. 253. § (3) bekezdése folytán jogerőre emelkedett.

A fellebbezés a vagyoni kártérítés körében alapos, a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában részben alapos, az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jog megsértésének megállapítása tekintetében alaptalan.

Az elsőfokú bíróság döntésének fellebbezéssel érintett részével a másodfokú bíróság nem értett mindenben egyet, ezért az ítélet részbeni megváltoztatására látott indokot az alábbiakban foglaltak szerint.

A Ptk. 76. §-a értelmében a személyiségi jogok sérelmét jelenti különösen az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, a lelkiismereti szabadság sérelme és a személyes szabadság jogellenes korlátozása, a testi épség, az egészség, valamint a becsület és az emberi méltóság megsértése.

Az alperesi fellebbezés három körben fejtett ki érvelést, mégpedig az emberi méltóság megsértésével, a nem vagyoni kártérítéssel és a vagyoni kártérítéssel kapcsolatban.

Az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jog megsértése esetében a fellebbezés azzal érvelt, hogy erre vonatkozó kereseti kérelem nem volt, az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseten. A bírói gyakorlat szerint (Kúria Pfv.IV...../2017/7.) a személyiségi jogi perben a bíróság nem sérti meg a kereseti kérelemhez kötöttség elvét, ha nem a felperes által megjelölt, hanem a konkrét tényálláshoz igazodó, adekvát személyiségi jog megsértését állapítja meg. A felperes a keresetében konkrét tényelődást tett az alperesek bántalmazó és kényszerítő magatartásáról, az a büntető ítéletekben is feltárt volt, ezért nem kifogásolható az elsőfokú megállapítás az emberi méltósággal kapcsolatban. A személyiségi jog a személyiség életminőségét védi, elsősorban az önmaga felőli szabad rendelkezést, a cselekvés szabadságát és az emberhez méltó életfeltételeit, amelybe tartozik a testi épséghez és egészséghez fűződő jog. Az adott tényállásra tekintettel a személyiségi jogi sérelem megállapítható volt az ítéletben foglaltak szerint az emberi méltóság tekintetében is.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése értelmében, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. A Ptk. 355. § (1) bekezdése szerint a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a

károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. A (4) bekezdés alapján kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A nem vagyoni kártérítés kapcsán a fellebbezés állította, hogy összege eltúlzott, sőt egyáltalán nem származott hátránya a felperesnek, mert életminősége nem változott. A jelen ügyben alkalmazandó korábbi Ptk. a nem vagyoni kártérítés jogintézményét nem sérelemdíjként szabályozta. A tételes jogi szabályozás és a bírói gyakorlat szerint megítélésének alapvető feltétele valamely személyhez fűződő jogsértés megállapítása, de szükséges az is, hogy azzal okozati összefüggésben olyan kár, hátrány keletkezzen, amely csak nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható. A nemvagyoni károk vagyoni mércével mérhetetlenek, pénzben kifejezhető ellenértékük nincs, így azok szoros értelemben vett megtérítéséről nem lehet szó. A pénzbeli ellentételezésnek a nemvagyoni károknál az a funkciója, hogy a felmerült nehézségek hozzávetőleges kiegyensúlyozásáról olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásával gondoskodik, amely az elszenvedett sérelemért nagyjából egyenértékű, másnemű előnyt nyújt. Adott esetben a jogsértés jellegéből és körülményeiből következően azt, hogy a személyhez fűződő jog megsértése miatt a sérelmet szenvedett felperest érte olyan nem vagyoni hátrány, ami a nem vagyoni kárpótlást megalapozza, tényleges bizonyítása nélkül is el lehetett fogadni a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján köztudomású tényként. Köztudottnak vehetők ugyanis az elsőfokú bíróság által is felhozottak, vagyis az, hogy a felperest ért bántalmazás, fájdalom, fizikai sérülések, mozgási szabadságának korlátozása lelki egészségét hátrányosan befolyásolta.

A nem vagyoni kárpótlás összegét azonban a Pp. 206. § (3) bekezdésébe ütköző módon, indokolatlanul eltúlzott mértékben, ezáltal jogszabálysértő mérlegelés eredményeként állapította meg az elsőfokú bíróság.

A felperes a köztudomáson alapuló hátrányon túl olyan konkrét élet-megnehezülés bekövetkeztét, tartós életminőség romlást, személyi körülményei negatív irányba ható elmozdulását nem bizonyította, amely ekkora összegű kompenzálást alapozott volna meg. Ezért alappal támadta a fellebbezés az alperesek terhére megállapított nem vagyoni kártérítés összegét. A másodfokú bíróság az összecszerűség tekintetében kialakult bírói gyakorlatra is figyelemmel a felperest ért nem vagyoni hátránnyal arányban álló kárpótlás összegét 200.000 forintban határozta meg a jogsértés súlyára, valamint arra tekintettel, hogy a felperes a köztudomású hátrányon túl egyéb kedvezőtlen életviteli változást nem bizonyított.

A vagyoni kártérítést támadó részében teljesen eredményes volt az alperesi fellebbezés több okból is. A másodfokú eljárás során már csak 3.645.000 forint volt a vizsgált rész. A határozat indokolásából kikövetkeztethetően ez a felperes által megjelölt 4 millió és 208.000 forint készpénz, valamint a jogerősen megállapított 563.000 forint sikkasztási érték különbözete. Ezen utóbbi összeget az elsőfokú bíróság a felperes felróható magatartása miatt a Ptk. 4. § (4) bekezdése alapján az alperesekkel szemben érvényesíthetetlennek találta, és az ítélet tábla megjegyzi, hogy egyébként az utolsó tárgyaláson tett nyilatkozata szerint a felperes nem vitatta, hogy ezzel az 563.000 forinttal tartozik az alpereseknek. A 4 millió forint vonatkozásában megalapozottan hivatkozott a fellebbezés arra, hogy az alperesek tekintetében a jogerős büntető ítélet nem tartalmazott erről tényállást, terhelő megállapítást, sőt a BKKB ítéletében az szerepel: „V.L. erőszak és fenyegetés hatása alatt tett vagyoni jellegű intézkedést, azonban ennek hatására vagyoni hátrány nem következett be, mert a pénzzel rendelkező Sz. J.-né azt nem adta oda a jelen per alpereseinek, hanem a felperes édesanyjának adta. Az édesanyja ugyan később átadta a pénzt az alpereseknek, látva a fia tartozást elismerő nyilatkozatát, de tévedése nincs közvetlen okozati összefüggésben a

megállapított személyiségi jogsértésekkel." A kényszerítő helyzet csak a bankkártyákról levett 208.000 forint tekintetében volt megállapítható. Ez az összeg tekinthető bűncselekménnyel okozott vagyoni kárnak, ezt tartalmazza a büntető ítélet, de a felperes ebben a perben nem az ezzel kapcsolatos igényét érvényesítette, hanem személyiségi jogai megsértését állította. A bankkártyákról levett összegek a felperes vagyonának, magántulajdonának a sérelmét jelentették, nem az életminőségének a sérelmét, tehát nincs közvetlen oksági kapcsolat a vagyonvesztés és a megállapított személyiségi jogsértés között. A vagyoni kártérítés körében az alperesek hivatkoztak elévülésre is, azonban részben az előbbiekben kifejtett elutasító döntésre, részben annak okán, hogy a hosszú pertartam ellenére nem álltak rendelkezésre arra vonatkozó adatok, hogy a felperes az általa indított büntetőeljárásban mikor, milyen mértékű polgári jogi igényt támasztott, a másodfokú bíróság ebben a kérdésben nem foglalt állást.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával részben megváltoztatta a rendelkező részben írtak szerint.

A fellebbezés folytán a felperes tekinthető túlnyomó részben pervesztesnek, ezért a Pp. 239. §-a és 81. § (1) bekezdése alapján ő köteles perköltséget fizetni az alpereseknek. Az alperesek csak a fellebbezési szakban jártak el jogi képviselővel, így másodfokú perköltség jár nekik. A képviselőtüket ellátó ügyvéd munkadíját az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdései szerint mérlegeléssel, a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányosan határozta meg.

A kereseti és fellebbezési illeték viseléséről szóló rendelkezés szintén a pernyertességhez igazodik, ennek megfelelően az alperesek 38.000 forintot kötelesek a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 15. § (1) és (3) bekezdései szerint megfizetni az adóhatóság felhívására az államnak, míg a fennmaradó többi illetékrész a felperes teljes személyes költségmentessége miatt az IM rendelet 14. §-a értelmében az államot terheli.

Budapest, 2019. november 28.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró